

ПРЕОБРАЖАЈ

Бунар је опет пресушио. Успела сам кантом да заграбим неколико последњих литара са дна. Умијем се и попијем мало. Наквасим косу и седам на бицикл. Машем мајци. Точкови склизну низ каменити прилаз и трнци ми прострује целим телом. Сунце ми пржи влажно теме. Од врућине већ почиње да ме сврби врат. Пред очима ми лелујају беле искре. Дајем себи за циљ да издржим до чесме на Тргу. Зауостављам се након неколико минута. Брзо силазим с бицикла који пада на траву. Чучнем поред. Дах ми је испрекидан и шиштав. Уста су ми сува и језик ме пецка. Знојавим хладним длановима придржавам чело. Повратим. Није ми лакше. Гледам кроз трепавице. Беле искре постају поглед из калеидоскопа. Преда мном плеше шест ливада, шест бицикала, дванаест точкова. Онда се споје у једну деформисану слику. Лежем на земљу. Тело ми се трза. Удови су ми као пихтије. Можда је сунчаница. До куће нећу успети. Трг је низбрдо. Несигурно се усправљам и наставим пешке. Мишићи ми се грче. Па опуштају. На смену.

Поред киоска пре Трга ми се зацрни пред очима. Осетим туп ударац под теменом. Кад ми се свест врати, скоро па је сумрак. Нека деца упиру прстом у мене и вичу нешто неразумљиво. Здепаста тетка до њих се преплашено хвата за главу. Нико не прилази да ми помогне. Ветар гужва новине на пулту киоска. Пред очима ми игра наслов – „ШОКАНТНО! Сомборци пију ОТРОВ!“ Зачкиљим и сричем. „Сомборска пијаћа вода најзагађенија у Европи. Чак једанаест грађана примљено у болницу. Десеторо има симптоме тровања, а код једног суграђанина се сумња на гангрену.“

Врхове прстију заривам у шљунак, дисање престаје, врат ми је укочен, језик трне и бубња ми срце. Придижем се. Кичма ми крцка. Трг никада није био празнији. И никада није деловао веће. Пођем ка чесми. Кораци су ми меки, без тежине. Чесма се надвија нада мном. Мисли је толико да ниједна не може да се издвоји. Покушам да прихватим стање. Инстинктивно се успнем уза зид, до славине. Спустим поглед ка води и скаменим се.

У таласима се назире отровно зелени одраз. Ситне тамне очи оивичене храпавим кожним наборима. Усађене су у уску лобању. На њеном врху малени рог. Пљуснем тракастим језиком по води. На њеној површини се створи неколико савршених кругова.

Из сенке под чесмом посматрам смирај дана. Луталица кида буђав крајак хлеба под клупом. Старији човек хода поред дечака на тротинету. Малом цури сладолед низ руку. Из оближње кафане чује се пригушена песма. Радница излеће из киоска. Псује и купи новине које је однео ветар.

Последњи зраци поподневног сунца миле по мојој крљушти. Прија ми шум воде и звук корака пролазника. Зажмурим и сконцентришем се. А онда се стопим с бетоном свог града.

Милица Добројевић (1997, Београд), студирала холандски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Била је стипендисткиња универзитета у Бечу. Пише поезију и прозу, бави се глумом и предаје холандски.